

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 64/2018-65

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RC & T Detva s. r. o., Záhradná 857/3, Detva, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mgr. Marek BENEDIK, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Marek Benedik, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžo 24/2016 z 20. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RC & T Detva s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RC & T Detva s. r. o., Záhradná 857/3, Detva (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu vlastníctva podľa l. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžo 24/2016 z 20. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Zvolen sa žalobou podanou na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 167/2015 domáhala preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia mesta Detva (ďalej len „správny orgán“) . 826/2014/JĽa-rozh. zo 4. júna 2014 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“), ktorým správny orgán povolil zmenu v uivani stavby polyfunkčného objektu. Krajský súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 11. februára 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. SťažovateĽka proti označenému rozsudku krajského súdu podala odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu. SťažovateĽka v sťažnosti zopakovala svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutým rozsudkom boli porušené jej označené práva.

3. SťažovateĽka v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, a tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu porušuje jej označené práva. Argumentuje tým, že spoluvlastník polyfunkčného objektu, ako aj pozemku, na ktorom stojí, nemal dôvod byť ucastnikom správneho konania, pretože podstatou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu bola zmena v ucele uivania niektorých nebytových priestorov v polyfunkčnom objekte bez toho, aby došlo k nejakým stavebným zmenám i upravam. Podľa jej názoru teda nemohli byť dotknuté práva spoluvlastníka, pretože výlučným vlastníkom nebytových priestorov, ktorých sa zmena ucelu využitia dotkla, boli v jej vylunom vlastníctve. V nadväznosti na to tvrdí, že na určenie okruhu ucastnikov správneho konania o zmene ucelu využitia stavby sa použijú primerane ustanovenia o kolaudácii stavby, pričom správny orgán správne určil okruh ucastnikov správneho konania, keď so spoluvlastníkom polyfunkčného objektu, ako aj pozemku, na ktorom tento objekt stojí, nekonal ako s ucastnikom konania. SťažovateĽka

svoju argumentáciu v sťažnosti ďalej rozvíja a tvrdí, že krajský súd tým, že zrušil rozhodnutie správneho orgánu a následne aj najvyšší súd tým, že potvrdil rozsudok krajského súdu, porušili jej označené práva.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označený rozsudok najvyššieho súdu zrušil a priznal jej náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok...

7. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

10. Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou

(m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom

konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

13. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

«Odvolačí súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, keď nekonal v súčinnosti s účastníkmi konania, a to aj so spoluvlastníkom spoločných častí objektu a pozemku, ktorých sa zmena užívania týkala, tak ako to určuje ust. § 78 ods. 1 v spojení s ust. § 85 ods. 1 stavebného zákona.

Správnemu orgánu neprislúcha vo vlastnej kompetencii posúdiť, akým spôsobom môže byť zmenou v užívaní stavby dotknuté právo spoluvlastníka spoločných priestorov a pozemku. Je jeho povinnosťou, umožniť účastníkovi, aby v konaní mohol vymedziť rozsah svojich práv a záujmov, ktoré by rozhodnutím mohli byť dotknuté.

V danej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že správny orgán v rámci svojej kompetencie, ktorú mu zveruje stavebný zákon, by mal pri výkone verejnej moci dohliadať nad dodržiavaním nielen relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu, ale aj iných všeobecne záväzných právnych predpisov a zo svojej pozície by mal

zabraňovať svojou rozhodovacou činnosťou výkonu takých subjektívnych práv, ktoré by zasahovali do výkonu práv iného subjektu s rovnakým obsahom práv.

Vzhľadom na uvedené považoval aj odvolací súd námietku žalobcu, týkajúcu sa porušenia platných právnych predpisov za dôvodnú.

V danom prípade, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, mohlo dôjsť vydaným rozhodnutím k zásahu do základných práv a slobôd spoločnosti [REDAKOVANÉ], medzi ktoré rozhodne patrí aj ochrana vlastníckeho práva a s ním spojená ochrana, predmet vlastníctva nerušene užívať.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že vlastnícke právo ako také, je absolútne a pôsobí „erga omnes“. V ústavnoprávnej rovine podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Funkcia práva vlastníť majetok a jeho ochrana spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvalé garantovala právna istota, že vlastnícke právo k veci, ktoré nadobudol v súlade s platnými zákonmi, sa nemôže obmedziť alebo využiť bez právneho dôvodu. Podľa čl. 1 Dodatkového protokolu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sa poskytuje ochrana majetku každej fyzickej a právnickej osobe s výnimkou pozbavenia majetku na základe podmienok ustanovených v zákone z dôvodu verejného záujmu.

V žiadnom verejnom záujme (okrem extrémnych situácií) alebo individuálnom záujme, nemôže jeden záujem prevážiť nad vlastníckym právom a nemôže odôvodniť to, aby sa niekomu odobrala možnosť priamo presadzovať svoje práva v konaní, v ktorom sa o nich rozhoduje.

Nepostačuje, aby stavebný úrad sám kontroloval rešpektovanie práv a oprávnených záujmov spoluvlastníka stavby a pozemku, ktorý nie je stavebníkom v kolaudačnom konaní (v primeranom rozsahu aj v konaní o zmene užívania stavby) namiesto neho, lebo občan má právo zúčastňovať sa riadnej kontroly zákonnosti zásahu do jeho práv, vrátane ústavných.

Nemožno sa preto stotožniť s názorom žalovaného a žiadateľa, že primeranosť aplikácie ust. § 78 ods. 1 stavebného zákona na konanie o zmene v užívaní stavby, znamená vylúčenie spoločnosti [REDAKOVANÉ] z účasti na tomto konaní ako spoluvlastníka spoločných priestorov a pozemku. Pretože uvedená spoločnosť je spoluvlastníkom spoločných priestorov a pozemku na ktorom stojí zmenami dotknutá stavba, t. j. subjektom definovaným v ust. § 78 ods. 1 stavebného zákona, je na tomto účastníkom, či v konaní

uplatní námietky a preukáže, či zmenou užívania stavby dôjde k zásahu do jeho práv. Toto oprávnenie však môže využiť len v prípade, ak správny orgán koná v súlade so svojimi povinnosťami, uloženými príslušnými právnymi predpismi.

Stavebný úrad je povinný postupovať v konaní o zmene v užívaní stavby, na ktoré sa primerane vzťahujú ustanovenia stavebného zákona týkajúce sa kolaudačného konania, v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, je povinný chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Jeho povinnosťou je tiež postupovať v tomto konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Rozhodnutie stavebného úradu musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Úrad je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a pre tento účel si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V danom prípade, ak stavebný úrad v stavebnom konaní nekonal so všetkými mu známymi účastníkmi konania, odňal im nielen právo na konanie, ale došlo k porušeniu povinnosti riadne zistiť skutočný stav veci a zadovážiť si podklady relevantné pre vydanie rozhodnutia.»

14. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97,

I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné, vyčerpávajúce a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Ústavný súd len dodáva, že ochrana vlastníckeho práva je realizovaná aj prostredníctvom procesných záruk vo forme účasti správneho konania v prípadoch, kde sa rozhoduje o právach a povinnostiach, ktorými môže byť dotknuté vlastníctvo konkrétnych osôb. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym

názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv hmotnej povahy, teda základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd konštatuje, že ide o kasačné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým a proti nemohlo byť negatívne zasiahnuté do označených práv sťažovateľky nezvratným spôsobom, keďže vec bola vrátená na ďalšie konanie správnomu orgánu. Nad rámec uvedeného konštatuje, že ani dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o opaku, teda o obhájitelnom zásahu do vlastníckych práv sťažovateľky. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018